

(reportáž z koncertu Michala Prokopa v Lucerně) V roce 1967 se mimo jiné staly dvě události: kapela The Beatles vydala studiové album s názvem Sgt. Pepper's Lonely Hearts Club Band a na Prvním československém beatovém festivalu se stal nejlepším zpěvákem Michal Prokop. Na uvedeném albu snad nejznámější světové kapely je i píseň s názvem When I'm Sixty Four, napsaná, jak se dnes říká, ve stylu retro. Text písně popisující, co se stane s dvěma mladými lidmi, až jim bude šedesát a čtyři, se mi v té době zdál spíše sci-fi, protože jsem nevěřil, že by George, Ringo, John a Paul vůbec někdy zestárli. Stejně to bylo v té době s vysokým černovlasým studentem Vysoké školy ekonomické v Praze Michalem Prokopem.

{pgslideshow id=86|width=250|height=168|delay=3000|image=L|pgslink=1|imageordering=9}

Jeho kapela Framus Five hrála ve stylu rhythm and blues a syrový hlas Michala Prokopa zněl v české kotlině jako posel z jiné planety. Kapele poté vyšla i první LP deska s anglicky zpívanými písněmi s názvem Soul, kapela měla našlápnuto, ale vše skončilo, ostatně jako u většiny účastníků uvedeného prvního festivalu, který se konal v Lucerně, po sovětské okupaci naší země v roce 1968. Michal Prokop prošel divadlem Semafor, zpíval s Hanou Zagorovou a z Framus Five se stal Framus 5. Jenže došlo k historickým setkáním s básníkem Pavlem Šrutem, skladatelem Petrem Skoumalem a houslistou Honzou Hrubým. Podle mého názoru mezi tehdy vydávanými alby kapely je vrcholem album Kolej Yesterday z roku 1984, u něhož inspirací textu titulní písně bylo vyprávění Luboše Pospíšila, bratrsky se dělícího o texty Pavla Šruta s Michalem Prokopem, o životě na koleji. Nevím, kolik lidí ví, že tuhle píseň původně zpíval Luboš Pospíšil. Po roce 1989 Michal Prokop vstoupil do politiky a k mé radosti v ní nesetřval. Hrál sporadicky, zejména s kapelou Friends s Honzou Hrubým a fenomenálním kytaristou Lubošem Andrštem. Dochází k obnově Framus Five a v roce 2006 i k vydání alba k šedesátinám Michala Prokopa s názvem Poprvé naposledy.

Michal Prokop se rozhodl, že dá svým fanouškům v předstihu dárek k Vánocům a sobě tak trošku ke svým šedesátým a čtvrtým narozeninám. Bez ohledu na datum se konal 13. prosince 2010 v Lucerně dvouapůlhodinový koncert s názvem „Už mi bylo šedesátčtyři“. Lucerna byla po vzoru Carnegie Hall opatřena pódíem uprostřed, takže diváci seděli po stranách pódia a čelem k pódium diváci stáli. Úvodem zazpíval oslavenec z projekčního plátna píseň 64 s aktualizovaným textem Pavla Šruta a poté se dostavil osobně. Na koncertu zněly nejprve písně z posledního alba

Poprvé naposledy: *Zloději času, Virtuální realita, Vedro nad Prahou* a samozřejmě „titulka“ -

Poprvé naposledy

. Každý koncert má své hosty a tím prvním byl

Petr Skoumal

. Zahrál si na klávesy s kapelou a přidal svou o Vánocích - svátcích zapomnění, stále tolik smutně pravdivou. Poté zněly písně z dalších alb, zejména z alba

Kolej Yesterday

a dalších alb. Kdo by neznal nádherné

Blues o spolykaných slovech

nebo

Bitvu o Karlův most

? Písně byly zpívány s vokálním doprovodem čtyř bíle oblečených děvčat, která si navzdory barvě kostýmů říkají

Yellow Sisters

. „Žluté sestry“ zpívají většinou a capella a tak si i ten večer sólově vystříhly starší Prokopovu píseň

Stínový divadlo

. Třetím hostem byl

Jiří Stivín

. Přidal se v písni Blues o spolykaných slovech a poté zaimprovizoval vánočně svoji úpravu písně

Byla cesta

a lidové

Pásli ovce Valaši

, tak trošku ve stylu funky. Dalším milým hostem byla zpěvačka

Markéta Foukalová

, účinkující s kapelou Lanugo. Markéta Foukalová si s Michalem Prokopem zazpívala v duetu píseň

Hotel u přístavu

. Hostů bylo ten večer poměrně mnoho a nezbyvá než pochválit dramaturgii za to, že každý host měl prakticky jediný výstup ve stylu dárku oslavenci a dárku divákům k Vánocům, takže večer měl švih a spád bez zbytečných slov a mezer. Milým hostem byl skladatel, spisovatel, básník, cestovatel a písničkář

Jan Burian.

Přednesl oslavnou báseň věnovanou protagonistovi večera a svým osobitým stylem zpěvu a hraní na klávesy zazpíval jednu z písní na téma křehkost mužů. Předposledním hostem byl

Vašek Koubek

, který k Vánocům daroval všem svou píseň

Jarní

. Přechod k poslední části koncertu bez jakékoli přestávky obstarala zpěvačka kapely Monkey Bussines

Tonya Graves

, malá Američanka žijící patnáct let v Čechách. Za její pomoci se Michal Prokop vrátil k původní rytm and bluesové tváři kapely K mé radosti zněla píseň

Nobody Knows You When You're Down And Out

či legendární

Boom Boom

. Jako vždy zpíval Michal Prokop s neuvěřitelnou lehkostí a současně dával svým hlasivkám co proto. Vedle perfektního zpěvu si diváci vychutnávali nádherné muzikantské souboje mezi

Lubošem Andrštem

a

Honzou Hrubým

, podporované celou kompletní kapelou

Framus Five

. Nade vším se vznášel úsměv v očích oslavence, který navzdory své mohutné chlapecké postavě tančil lehce do rytmu a občas se chopil kytary, aby zaměstnal i ruce, zdůrazňující rytmus.

Večer to byl překrásný a dnes už vím, že když je člověku 64, či už mu bylo 64, nemusí jen plést u krbu svetr a šetřit na dovolenou na ostrově, jak o tom s mladou nadsázkou v roce 1967 zpívali Beatles. Vzduch je přeci plný slov, slov jako čmeláčci. Tak hezké Vánoce, milý Michale Prokope!